

# **НИНА БОЖИДАРОВА НАЙ-КРАСИВАТА**

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Небето над него беше сивкаво-синьо и той за миг си помисли, че вдига глава, за да го погледа, но всъщност той вдигна глава, за да види нея. Една много хубава жена. Не — една необикновено хубава жена. Или по-скоро — една неповторимо хубава жена. По всички балкони имаше хора, около него тълпата се движеше, мъчейки се да догони безспирен фолклорен ритъм. Но той видя само нея. Беше млад, беше красив, беше офицер и всеобщото празненство се дължеше на него. Може би не много, но беше допринесъл за шумния празник наоколо. Съзнаваше го и това съзнание ясно се открояваше по лицето му. Ако самият той се замислеше в този момент „съзнание за какво?“, не би могъл да си отговори. Във всеки случай не беше съзнание за изпълнен дълг. Защото дългът му бе поставен в рамка, в рамка-клетва — пред бога, пред царя, пред отечеството, клетва, която наруши. Но той не мислеше за това. Не мислеше и за нищо друго. Просто гледаше жената. Знаеше, че ще слезе още преди да ѝ помаха. Както знаеше, че може да постигне всичко в живота си — всичко, каквото поиска. Когато я хвана за ръка и я поведе пред тълпата след неравноделния ритъм, той знаеше, че тя ще бъде негова жена. Няколко дни по-късно се нахвърли срещу годеника ѝ с намерение да го убие и бе убеден, че ще успее. Всичко беше съвсем насериозно, съвсем наистина и той дори в най-затътените ъгли на душата си не се зарадва, когато му попречиха.

Навсякъде — и по улиците, и в театрите, и на приемите, и дори в тясната кухня, ту беше най-хубавата и той го знаеше. Ревността го терзаше, но не чак толкова, за да може да го отдалечи на крачка от мечтата цел. И той замина. Пристъпвайки прага на академията, си каза: „Аз ще стана генерал“. За първи път се осмели да го каже гласно, защото вече знаеше, че ще успее. И успя.

Връщаше се при своята най-красива жена, която въпреки умората от работата и изтощението покрай децата продължаваше да бъде най-красивата. Връщаше се, за да я ревнува. Защото там, в голямата студена страна, това чувство се притъпяваше от амбицията.

Тя все още бе най-красивата. А той — все още млад, а много преуспял. Имаше фигурата, осанката, погледа, разсъдъка на истински офицер — такъв, какъвто в представите му трябваше да бъде всеки военен. Нещата вървяха по своя нормален, естествен може би могло — заради онази клетва — рамка на младежкия му дълг. Не успяваше да разбере само, защо на нея ѝ е нужно да говори с други мъже. Просто

да разговаря (в съзнанието си той не допускаше нищо повече, но и това бе достатъчно). Той не харесваше работата ѝ. Защото там, естествено, всички забелязваха, че тя е най-красивата. Това не можеше да остане незабелязано. Съпругата на един генерал — толкова млад, а вече генерал... та тя не би трябвало да ходи на работа, където да разговаря с... мъже. На нея би ѝ било напълно достатъчно да се радва на успехите му. Както правеше той — той се радваше на успехите си.

Не успя да разбере какво точно се случи тогава — случи се нещо ужасно, нещо неочаквано. Хвърчаха предмети, звъняха стъкла, абажури, кристали... Той взе всичко, каквото остана. Защото то му принадлежеше. Както му принадлежеше съвсем доскоро и тя. Не можеше да се направи нищо. Той страдаше. Един далечен, скрит под дебел слой прах и паяжини кът в душата му се гърчеше в ужасни мъчения. И това бе всичко. Той продължи да се радва на успехите си. Постигаше ги с лекота, защото може би нещата бяха създадени, за да му принадлежат. Веднъж усети, че по-нататък успехите му се свързват с някакво странно чувство, непознато за него — чувството на унижение.

И се отказа. Защото нещата, които са били създадени, за да му принадлежат, изглежда, се бяха свършили. Затвори се в прохладния дом на втората си жена. И заживя със спомени. Със спомени за успехите си. И за онази, най-красивата. Защото не можеше да си представи изминалото време без нея. Годините и болестите го сковаха между кварталната градинка, военния клуб на съседната пресечка, телевизора и вестниците. Животът за него спря. Защото изчезна удоволствието — удоволствието от всеки миг, от всеки ден, от всяка нощ... Остана едно единствено удоволствие — удоволствието от спомените. Търсеше грешките в миналото си, но не можеше да ги открие. Грешки нямаше. Амбицията не му беше позволявала да ги допуска... или късметът го бе пазил грижливо от тях... Само онази, най-красивата... Той наистина не разбра какво стана тогава. Не беше грешка... Беше нещо друго — без име. Не можеше да си обясни защо в миналото време, с което все още разполага, мисли за нея, а не за тази, втората. С нея живееше повече от четвърт век.

Децата на втората му жена и техните семейства пълнеха къщата с проблемите си. Той прие нейните деца като свои, без да може да си

обясни защо. Неговите собствени деца бяха безродни, несвързани с нищо и с никого, но той не ги винеше — те нямаха никаква вина.

Втората жена се движеше из прохладния си дом плавно като котка и беше много красива. Някога. Но тя е съществувала в пространството около него само за да му докаже, че на света има и други жени освен онази, най-красивата. Да, така му се е струвало през годините, повече от четвърт век. А той забеляза това едва сега, когато вече не можеше да мисли за успехи, а само да си спомня за тях. Питаше се дали всъщност има значение, отговаряше си с „не“, а после задаваше въпроса отново. Това бързо го уморяваше и той се връщаше с почти младежко безгрижие към пъстрите картинки на миналото, в които освен бляскава кариера — низ от зашеметяващи успехи, нямаше нищо друго.

Наближаваше края. И той го усещаше. Знаеше, че е постигнал всичко, каквото бе пожелал. И разбра, че щастието е нещо много побезцветно, отколкото хората си го представят.

А че е постигнал щастието, в това той не се съмняваше.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.